

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Lewandowski_Konrad_T-Noteka_2015.pdb

PDB Name: Lewandowski K.T. - Noteka 2015

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.11.2008

Modification Date: 16.11.2008

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Konrád T. Lewandowski
NOTEKA 2015
(ikarie 1996/02)

Den začal záhy a pochmurně jako v nějakém románu. Z postele mě vytáhl zvonek. Za dveřmi stáli tři smutní pánové.

Ne však docela. Dva se při pohledu na mě usmáli, jeden z nich zešíroka. Toto zanedbání úřední vážnosti bylo pochopitelné. Neoholené tváře, šilhající oči a rozcuchané vlasy ze mě nepochybně udělaly mrzutého jezevce.

"Radoslav Tomaszewski, externí spolupracovník týdeníku Senzace?" zeptal se nejsmutnější z nich.

Zamračil jsem se.

"Ano, to jsem já."

Vytáhli legitimace, přičemž dbali, abych si nemyslel, že to jsou revolvery.

"Ministerstvo obrany," pronesli sborem.

"To bude nějaký omyl..."

"Můžeme dál?"

Šlo samozřejmě o rétorickou otázku. Když se protáhli dovnitř a zavřeli za sebou dveře, ten nejveselejší oznámil:

"Přicházíme kvůli vašim článkům týkajícím se našeho resortu..."

"Ale já jsem si to všechno vymyslel!" Nebyl jsem si jist, jestli je to v této situaci rozumný argument, ale v podstatě jsem neměl na omluvu nic.

"To víme," odvětil ten umírněně veselý. "Právě proto jsme přišli."

"Vlast vás potřebuje," dodal nejsmutnější.

Zatočila se mi hlava.

Všechno začalo tím, že se před třemi měsíci v Senzacích změnil šéfredaktor.

Existovalo několik pravidel řídících proces výměny zadků na šéfovské židli. Za prvé: krátká období následovala vždy po dlouhých, podle principu čárka - tečka - čárka - tečka, jako v morseovce. Za druhé: každý šéf typu "tečka" začal důkladnou reformou časopisu s cílem zvýšení jeho prodeje. Lidsky řečeno: zaváděl nové, podle svého přesvědčení geniální nápady na čtení pro pologramotné. Tyto pokusy rychle vedly k poklesu nákladu, takže vydavatel novátora vyhodil a nahradil ho rozumnějším člověkem, který záhy přivedl náklad na předchozí úroveň. Následovalo období typu "čárka". Po nějaké době však vydavatel znovu začal kombinovat, jak časopis "ztržnit", takže začal následující cyklus. Nebylo by na tom nic špatného, nebýt toho, že při každé reformě Senzací docházelo k pogromu externích spolupracovníků. Tentokrát byla na řadě čárka, tedy pokrok. Nový šéf úvodem prohlásil, že od tohoto okamžiku nebudeme žádným plátkem, ale úctyhodným bulvárním časopisem. Mezi autory blábolu vypukla panika. Jeden chmátl po počítači a začal předělávat venkovana, který zamordoval ženu motykou, na monackého hraběte Luise, který nechal uškrtit milenkou živou krajtou. Několik lidí se prozíravě šlo porozhlédnout po práci někde jinde. Mě napadla bláznivá myšlenka a hned jsem se dal ohlásit u šéfredaktora.

"Co jste dělal dosud?" zeptal se za půl hodiny a pronikavě na mě pohlédl.

Uvedl jsem názvy několika svých blábolů. Podle očekávání se šéfredaktor přezíravě ušklíbl.

"Rozhodli jsme se, že skončíme s výmysly," oznámil, "Odted' budeme tisknout víc reportáží. Také začínáme s dalším dílem Pana Tadeáše. Ale ne třináctým!" ihned dodal při pohledu na radostný záblesk v mých očích. "Jeden mladý, velice nadaný básník se rozhodl prodloužit jeho děj až k Lednovému povstání."

"Aha..." Tušil jsem, o kterého básníka jde. Nepochybně o toho, který se nedávno musel spěšně oženit s dcerou náměstka ředitele vydavatelství. "Také bych rád navrhl něco docela nového," oznámil jsem.

"Copak?" Jeho výraz vyjadřoval, že pro něj neexistuje nic nového.

"Napadlo mě, že by Senzace mohly publikovat několik supertajných dokumentů našeho generálního štábu."

"A kde je vezmete?" mírně se zakuckal a pro získání rovnováhy pokrčil rameny.

"Vymyslím si je."

Nedělalo mi žádné potíže přečíst hieroglyfy, které vytvořily vrásky na jeho čele. Z jedné strany jsem mu kazil novou koncepci časopisu, ale z druhé, kdyby se mi podařilo udělat větší rozruch... nějaká ta interpelace v parlamentu... To by nebyla pro Senzace špatná reklama!

"Nu což..." zasténal. "Myslím, že kromě plánovaných změn se na předposlední straně najde trochu místa. Tak vymýšlejte..." dokončil znechuceně.

Vrátil jsem se domů docela spokojen sám se sebou. Nejenže jsem umluvil šéfa, ale poprvé ve své kariéře v Senzacích jsem mohl psát něco, co vyžadovalo zapojení více než tří šedých buněk. Vrhł jsem se do práce. A byla čirá náhoda, že za šest týdnů prezident rozpustil parlament a prohlásil se Vůdcem státu...

V autě se ten umírněně veselý představil jako plukovník Moraszczyk, načež vytáhl mou složku u vojenské správy.

"Prodělal jste základní vojenskou službu?" zeptal se při rozvazování tkanic.

"Zjistili u mě alergii na kočičí srst."

Iritovaně zašustil papíry. Když našel lékařskou zprávu, tvář se mu protáhla.

"Opravdu," vzdychl. "Alergie na kočky, a taky na prach a trávu."

"Čili na kasárny a cvičiště," přikývl jsem a čekal, kdy konečně přejdou k věci.

"Doufám, že nejste pacifista," prohlásil ten, který se dosud usmíval nejvíc.

"Ne, ale zato znám hodně vtipů o cvičkách."

Provokace zapůsobila. Všichni tři zřetelně zneklidněli. Nabyl jsem dojmu, že nevědí, jak se mnou mluvit.

Nastalo rozpačité mlčení. Právě jsme minuli Západní nádraží a odbočili k Jeruzalémským Alejím. V tom okamžiku pacifisticky naladěný holub pokálel přední sklo. Příznivá věštba, napadlo mě.

"Pochopte, že nám zaleží na vaší spolupráci," ozval se posléze Moraszczuk. "Nejsme vaši nepřátelé."
"A či?"

Nejsmutnější muž ulehčeně vydechl a na chvíli se otočil od volantu.

"Brigádní generál Richard Jankowski," podal mi ruku.

"Já jsem také generál, jenže divizní," představil se nejveselejší. "Emil Stebnowski."

"A co máme udělat?" pokusil jsem se skrýt překvapení.

"Připravit obranu země podle taktiky vašeho nápadu," oznámil Moraszczuk.

"Mohli bychom to udělat sami, ale uznali jsme, že budete hodnotným konzultantem," dodal Stebnowski.

"Neuvěřitelné!"

Vjeli jsme do brány naproti obchodního domu IKEA.

"Už jsme zkonstruovali širokopásmový zaměřovač, o kterém jste se zmínil ve svých článcích,"

pokračoval Stebnowski. "Právě se montují první dva tisíce kusů. Kromě toho jsme dnes ráno zahájili rozčleňování tankových vojsk."

Oněměle jsem poslouchal. Poprvé od školky jsem ztratil řeč. Auto se zastavilo na vnitřním dvoře.

"Napsal jste tři články?" zeptal se Jankowski.

"Ne, čtyři," vydechl jsem. "Všechny jsem odevzdal do redakce Senzací."

"K čertu! Říkal jsem, že šéfredaktor něco zatajil!" zneklidněl Moraszczuk. "Zdá se, že váš šéf ze strachu zničil poslední text o strategii chaosu."

"To by mu bylo podobné," broukl jsem a intenzivně uvažoval, k čemu směřují. "Máme připravit nějaké manévry?"

Všichni tři na mě pohlédli jako na mimozemšťana.

"Jsme tajná konzultační skupina Vůdce státu," oznámil chladně Stebnowski. "Naším úkolem je zorganizovat obrannou válku, která vypukne nejpozději za devadesát šest hodin. Směrnice, které vypracujeme, budou neprodleně předávány generálnímu štábu a odtud v podobě rozkazů přímo na frontu!"

Úder obuškem do hlavy by na mě neúčinkoval víc.

"Má..." polkl jsem. "Má to znamenat, že Američané neblufují?"

Parlamentní aféra začala docela nenápadně. Jednoho dne se v jistých novinách objevil článek solidně podložený fakty o spojení jednoho z poslanců s ruskou mafií. Tento poslanec patřil k malé opoziční stranice, která neměla naději vstoupit do jakékoli vlády. A důkazy byly tak nenapadnutelné, že parlament skoro jednohlasně schválil zrušení imunity a vyloučil černou ovci ze svého středu. Tím vznikl precedens.

Za týden, kdy už všichni začali na tento případ zapomínat, jiné noviny, s předchozími nijak nespojené, publikovaly kompromitující materiály o dalších třech poslancích, tentokrát jednom z vládní koalice a dvou z hlavní opoziční strany. Jako předtím byly důkazy nevyvratitelné. Dokumenty i snímky jednoznačně dokazovaly, že poslanci brali od ruských mafiánů pěkné prachy za mačkání patřičných tlačítek. V parlamentu to vřelo jako v kráteru činné sopky. Aféru by nepochybně smetli se stolu, nebýt čerstvého precedentu, který nyní působil jako osina v zadku. Vládní většina nakonec usoudila, že po celé záležitosti bude mít o jeden hlas víc, a navzdory křučení opozice trojici viníků politicky zlikvidovala.

A tu se pohnula lavina. Stále nové noviny, soukromé televizní i rádiové stanice začaly soupeřit v publikování spojení dalších poslanců s ruskou mafií. Tentokrát šlo hlavně o poslance vládní koalice. Novináři se změnili v lovce lebek prahnoucí po vraždě. Noviny se začaly trumfovat počtem zkompromitovaných poslanců.

Parlament nejprve úžasem zpitoměl a potom začal předstírat mrtvého brouka.

Mezitím vyšlo najevo, že v prvé polovině devadesátých let minulého století uzavřela polská policie s "byznysmany za Bugem" jistou neformální dohodu. Výměnou za nedotknutelnost Poláků dostali ruští mafiáni volnou ruku pokud šlo o jejich rodáky na území Polska. Mohli je všet, upalovat, popravovat, a naši strážci zákonů na to měli hledět skrz prsty, pod podmínkou, že mezi obětmi nebudou polští

poplatníci. Obě strany tuto úmluvu pečlivě dodržovaly, až se nakonec nepozorovaně během posledních čtvrtstoletí dvě třetiny polských poslanců ocitly na tajných výplatních listinách soukromých společností s převahou ruského kapitálu.

Tyto události mě moc nezajímaly. V době, kdy parlament připomínal hořící sklad výbušnin, jsem pracoval na sérii článků, jejichž zásluhou jsem hodlal přechkat období dalšího šéfredaktora Senzací. Armáda, zvláštní shodou politických okolností řízená dvěma ministry obrany současně (protože parlamentní většina při jmenování nového nedokázala odvolat dosavadního), nevypadala nijak hroživě. Formu a styl dokumentů generálního štábu jsem převzal z veřejně dostupných historických a dobrodružných knih.

Mým cílem byla nevinná intelektuální zábava. Chtěl jsem nalézt odpověď na otázku, jak účinně bojovat s protivníkem, který má velkou technickou převahu. Když je nad bitevním polem nepřátelský satelit, pod ním průzkumné letouny, pod nimi strategické bombardéry, stíhací, bitevní letouny, helikoptéry, a pod celým tímto deštníkem tanková a motorizovaná vojska, jak potom rozbít tuto pyramidu bez obdobné struktury vlastních vojsk?

Odpověď na tuto otázku poskytovala teorie chaosu a teorie přívalů. Je třeba se vyhnout soustředění vlastních vojsk před útokem. Pokud shromáždíme na jednom místě tanková vojska k zahájení ofenzivy, protivník disponující dobrým elektronickým průzkumem a převahou ve vzduchu to okamžitě zjistí a za pár minut z nich nadělá hromadu šrotu se špetkou kečupu. A to dávno před tím, než se na obzoru objeví nepřítelovy tanky. Naše vojska se tedy musí spojovat jen v okamžiku útoku, ne předtím, protože jinak se vystaví nebezpečí zničení ze vzduchu.

V přírodě existuje jistý úkaz, který přesně odpovídá těmto požadavkům. Je jím blesk. Před atmosférickým výbojem se elektrické náboje totiž nesoustředí v jednom místě mraku, ale v okamžiku úderu blesku splynou z jeho celého objemu. Jak tedy zajistit, aby se tanky chovaly jako elektrizované částice deště a ledu, a "tankový blesk" udeřil přesně tam, kde je třeba?

Blesk "řídí" rozdíl potenciálů mezi oblohou a zemí. V případě tanků to může být zdroj rádiového šumu, jakým je nepochybně kolona nepřátelských tanků a obrněných vozidel. Postačí tedy tanky rozptýlené ve velkém prostoru vybavit zaměřovači a potom jim rádiem vydat rozkaz k útoku. Střetnutí tohoto typu se nedá na štábní mapě vyznačit jednou šipkou, spíše půjde o keř připomínající klikatinu blesku, ale s jistotou, že tento "blesk" udeří přesně tam, kam má. Pokud se navíc veliteli tanků vydá rozkaz vyhybat se vzájemným kontaktům před útokem s nepřítelem (v případě náhodného setkání se naši musí od sebe okamžitě vzdálit), bude celá operace podobná tzv. přívalu. A poněvadž pro něj ještě nebyla nalezena matematická teorie, pohyby našich vojsk budou pro nepřítele naprosto nepředvídatelné.

S využitím tohoto nápadu jsem vypotil čtyři podrobné texty napodobující tajné štábní dokumenty. Šéfredaktor se trochu ošíval a brblal, že psát pro povzbuzení vlastenectví je trochu zastaralé, ale materiál koupil. Stačily vyjít tři části.

Mezitím politické zemětřesení dosáhlo vrcholu. V okamžiku, kdy se do hry na odhalování spolupracovníků ruské mafie zapojila veřejnoprávní televize, parlament, přesněji řečeno vládní koalice, zjistil, že celou akci připravila a spustila vojenská rozvědka. Bez vědomí premiéra, ale zato s plným, třebaže tichým souhlasem prezidenta. V době, kdy se Horní sněmovna dohadovala, na které lucerně před místodržitelským palácem má viset hlava státu, v celém Polsku začala štvance na ruské "byznysmany". Chycené strčili do nákladních vagónů a vyvezli za Bug. Několik nejodpornějších figur ve všeobecném zmatku "uteklo do Číny". Premiér pochopitelně zase o ničem nevěděl.

Koalici zachvátil zákonodárny amok. Nepochybně by schválila strašlivé věci, nebýt pravicových poslanců, které, jak na stránkách tisku prohlásil jistý ruský mafián, "nestálo za to kupovat". Přinejmenším nyní polská pravice, vyzbrojená nohama židlí utržených v parlamentní jídelně, prokázala svou převahu v jednacím sálu. V kuloárech se utvořila pravicově-radikální vlastenecká strana "Samosiera", jejíž poslanci na chodbě napadli, smetli a rozprášili čtyři kordony Parlamentní stráže. Početnější, ale hůře vyzbrojení členové koalice byli v sálu přitlačeni k levé stěně. Takže předseda Mírs, o kterého přerazili hůl, po vyhrabání zpod trosek předsednické tribuny, na které přistála i láhev benzínu, mohl udělat jen jedno. Zavolat policii a požárníky, což také učinil. Tak skončilo poslední zasedání parlamentu patnáctého volebního období.

Celkem bylo co číst, protože tisk pracoval celou tuto dobu naplno, ale když jsem se druhého dne objevil v redakci Senzací, zastavil mě domovník. Strčil mi honorář a oznámil, že jsem tu nikdy nebyl, nikdo mě nezná, dokonce o mně ani neslyšel - příkaz šéfredaktora a basta. Nebylo obtížné se domyslet, že šéf při pohledu na to, jak armáda nabývá vrchu, se strachy podělal.

Zůstal jsem bez práce a mohl jsem věnovat víc času četbě novin. Mezinárodní reakce na události v Polsku byly překvapivé. Němci stěží skrývali uspokojení. Tím, že jsme přerušili mafiánské pašerácké trasy, jsme koneckonců za ně udělali kus dobré práce. Podobný názor měli Češi. Polská hráz zkrátka obnovila činnost! Slováci šli s nadšením v našich stopách, kdežto Maďaři dospěli k názoru, že by chtěli, ale bojí se. Ukrajina přesně naopak. Bělorusko a Litva předstíraly, že neexistují. Rusko zaslalo ostrou protestní nótu, ale současně prezident Valanov, jehož pravomoci mafiánské rodiny omezily na reprezentační funkce, se z radosti ožral do němoty. Evropské společenství pohrozilo dalším odložením diskuse na téma polského členství, ale nejhysteričtější byla reakce Spojených států.

Demokratický prezident Nancy pronesl v Kongresu plamenný projev, ve kterém s odvoláním na svůj demokratický původ a demokratické tradice Ameriky žádal návrat demokracie v Polsku. Prohlásil, že v té záležitosti neustoupí před ničím a použije všechny dostupné prostředky. Potom začala čistka v CIA, která se o událostech v Polsku dozvěděla z televize. Přesněji řečeno, příslušná hlášení existovala, ale uvázla v hromadách podobných dokumentů. Několik úředníků položilo spisy na nesprávnou stranu stolu a dopadlo to jako s Nostradamovými předpověďmi, jejichž správnost se potvrdí vždy až po faktu. Výsledkem bylo, že několik dní po prezidentově vystoupení vynášeli z centrály CIA koše hlav dosavadního vedení.

"Američané neblufují," odpověděl vážně Stebnowski. "Naše rozvědka také propásla jednu příšerně důležitou věc."

"Jakou?"

"Tajnou dohodu o kontrole ruských atomových zbraní. Protože oficiální vláda v Moskvě nebyla schopna v této záležitosti cokoli garantovat, Američané se dohodli s představiteli hlavních ruských mafiánských rodin. Ti slíbili, že dohlédnou, aby se žádná hlavice nedostala do rukou muslimů, ale výměnou požádali o Polsko. Měli jsme být vyňati z ochrany Interpolu, ruské mafiánské investice neměly v Polsku narazit na americkou konkurenci a CIA měla předávat údaje o činnosti naší policie. Vláda USA s těmi podmínkami bez váhání souhlasila. Předali Polsko k předělání na základnu ruské mafie. Taková maličká Jalta."

"Čeká nás tedy válka s Ruskem?" zachraptěl jsem.

"Ne, s Ruskem ne," odvětil Jankowski. "Ruské mafiánské klany si rozdělily vliv v armádě tak, že na každý z nich připadla jedna nebo dvě divize. Teď je tam rovnováha a každé rodině, která pošle do Polska vlastní divizi, hrozí, že klany, které to neučiní, využijí nabídnutou převahu k rozšíření svého vlivu. Každý kmotr chce mít své tanky po ruce a nehodlá nastavovat krk za jiné. Kaštany z ohně mají tedy vytáhnout Američané. Mají lepší záminku, protože budou bojovat za návrat demokracie a dají si záležet, protože právě dnes ráno několik mafiánských šéfů prohlásilo, že ztráty v Polsku si vynahradí prodejem plutonia na Střední Východ. Nancy na to prohlášení reagoval jako na osinu v zadku."

Poslouchal jsem se zaťatými pěsti.

"Dobrá," procedil jsem, když generál Jankowski domluvil. "Dáme se do práce."

Když jsem se načetl novin dosyta, nastal čas, abych si vybral jedny z nich a nabídl jim své služby. Nevím proč, ale nějak se mi nechtělo psát do dalšího plátku. Myšlení je zvláštní, lidi, kteří mu nepřivykli, bolí, ostatní také, protože nemohou přestat. Po psaní o taktice chaosu jsem byl nadržovaný a navzdory veškeré logice jsem chtěl napsat ještě něco chytrého. Tu mi padla do oka reklama časopisu Odvážná myšlenka. Vypadala slibně, poznamenal jsem si tedy adresu redakce a vyrazil do ulic.

Po rozeznání parlamentu monarchisté usoudili, že "teď nebo nikdy" a vsadili všechno na jednu kartu. Deset kroků od domu jsem se stal členem mohutné manifestace, která falešně, ale o to hlasitěji zpívala "Bohorodičku". O dvě ulice dál se ukázalo, že na stejný nápad přišli anarchisté, jen píseň měli jinou. Obě manifestace se naprosto přezíraly. Asi tak tři tramvajové stanice kráčely oba davy vedle sebe, každý po své polovině ulice, takže zablokovaly veškerou dopravu. Co bylo dál, nevím, protože jsem odbočil.

Minul jsem náměstí, kde nějaký levičák nadával levicovým poslancům, že se před očima celého Polska nechali vyšplouchnout. O návrat demokracie se nikdo moc nedral. Právě naopak. Bylo znát všeobecnou úlevu, že nás konečně přestali cpát do evropské krabice. Policie klidně usměrňovala manifestaci, která požadovala spoustu věcí, s výjimkou demokracie. Zdálo se, že konečně máme své oblíbené zřízení - diktaturu bez teroru.

Šéfredaktor Odvážné myšlenky na mě pohlížel kriticky.

"Dokážete uspokojit intelektuální aspirace našich čtenářů?" zeptal se pochybovačně.

"Myslím, že ano," odpověděl jsem rozhodně. "Chci nabídnout seriál populárněvědeckých článků systematizujících naše znalosti o světě. Nejprve tedy astronomii, potom fyziku elementárních částic až po vlnovou teorii, dále gravitační teorii, která úzce souvisí se stavem současné filosofie. Od filosofie přejdu k psychologii, sociologii a historii," zarecitoval jsem jedním dechem a čekal na výsledek.

"V tom všem se vyznáte?"

"Ano. Mám také několik nápadů, jak přístupně vysvětlit složité vědecké problémy."

Chvilku ticha. Šéfredaktor na mě dále pohlížel s podezřením.

"Tak pište," řekl konečně.

Lidi! Málem jsem se rozplakal radostí. Konečně jsem měl důkaz, že nepatřím k vymírajícímu druhu myslících bytostí. Posud jsem tomu mohl jen věřit. S rozevlátými vlasy jsem běžel domů, přičemž jsem cestou smetl manifestaci Matky Polska s antifeministickými hesly či naopak. Ze dna zásuvky jsem vytáhl své nejtajnější poznámky. O hodinu později zaplavily celou místnost i mě otevřené knihy. Měl jsem vědět hned, že je to příliš krásné, než aby to mohla být pravda.

O dva týdny později jsem v redakci uslyšel:

"Víte, museli jsme odložit tisk vašeho textu o jedno číslo, protože korektorka nerozuměla slovu blazer."

"Cože?" zvedl jsem se. "Vždyť jsem jasně napsal, že je to proud hmoty emitující velice silné záření gama, směřované přímo k Zemi. Takový proud hmoty při pozorování zboku nazýváme výtrysk, a jeho zdrojem je rotující černá díra s akrečním diskem!"

"Tak vidíte, ten akreční disk..."

"K čertu! Odstavec předtím jsem napsal, že takovou formu získává hmota přitahovaná černou dírou, což připomíná Saturnovy prstence!"

"Víte, to vše je takové složité... Proč se tím mají prodírat právě naši čtenáři?"

"Protože ve vesmíru takové věci probíhají a inteligentní člověk by to měl vědět!"

"Ale ten váš článek je třeba číst moc pozorně... Stačí přehlédnout jednu větu a člověk přestává rozumět."

"To je výčitka?"

Neřekl ano ani ne. Jeho tvář vyjadřovala obojí.

"Napsal jsem tento článek logicky, gramaticky správně a co nejjednodušeji!" procedil jsem.

"Astronomové, s nimiž jsem to konzultoval, mi vyčítali, že trivializují, protože jsem nanapsal, že akreční disk se utváří proto, že hmota padající do černé díry si zachovává moment hybnosti..."

"Víte, naši čtenáři sice mají aspirace, ale..."

"Když mají aspirace, tak ať aspirují!"

"Víte co, třeba budou s vaším dalším článkem menší problémy. Pište dál. O čem bude?"

"O stavbě atomu," odpověděl jsem zachmuřeně. "Úvod do vlnové teorie."

"Dobře, tedy na shledanou za týden."

Pracoval jsem naplněn nejhoršími předtuchami. A správně, protože to, co se stalo potom, by bylo směšné, nebýt to pravda:

"Bohužel váš text nemůžeme otisknout. Je příliš nesrozumitelný."

"Nesrozumitelný?"

"Užíváte termíny jako například foton a nevysvětlujete, co to je."

"Žertujete! Vždyť to každý ví. Můžeme si to ověřit. Prosím!" zvolal jsem na celou redakci. "Kdo ví, co je to foton?"

Pohlédlo na mě několik nechápavých očí. Nakonec kdosi řekl:

"Fotografický ateliér v naší čtvrti."

Zřítíl jsem se do křesla. Jen zázrakem se nerozpadlo.

"Vždyť jde o fyziku z první třídy střední školy!" zavyl jsem.

"Naši čtenáři jsou humanisté, kteří neměli ve škole rádi fyziku a matematiku. Často nám to v dopisech připomínají. Nechcete napsat něco o parapsychologii nebo mimosmyslovém vnímání?"

"Říkáte, že humanisté?" vzdychl jsem ztěžka. "Měl jste mi říct hned, že se jedná o polointeligenty."

"Myslím, že už nemáme o čem hovořit. Naši čtenáři si kupují Odvážnou myšlenku proto, že jim tento časopis poskytuje pocit sounáležitosti s elitou. Nehodláme tento stav narušovat nepatřičnými texty. Místo vás dáme sexuální poradnu."

"Správně!" broukl jsem. "Jakmile se sejdou dva nebo tři lidé, hned je přivolán sexuolog."

"Neurážejte! Odejděte!!!"

Šel jsem pryč. Potom jsem začal uvažovat, kde sídlí redakce nějakého sprostého, ale řádného plátku. A potom jsem se opil. Druhého dne mě z postele vytáhl zvonek u dveří.

"Ne, to nemohou být izolované tanky!" prohlásil rozhodně Jankowski. "Jeden tank je příliš malá síla. Je třeba nejméně tanková četa."

"To není v rozporu s mou teorií," odvětil jsem po úvaze. "Jen se ty čtyři nesmějí spojovat před útokem do větších skupin."

"To jde zařídit," odpověděl Jankowski.

"Přidal bych k takové skupině ještě transportér s pěchotou," ozval se Stebnowski.

"Tedy dohromady pět velkých vozidel," zavrtěl jsem hlavou. "Moc."

"Dáme tedy o tank méně," navrhl Stebnowski. "Nesmíme se vzdát podpory pěchoty..."

"Správně," přiznal Jankowski a oba pohlédli na mě.

"Myslím, že je to dobrý nápad," odvětil jsem. Tu se otevřely dveře a dovnitř vpadl plukovník Moraszczyk.

"Dánové přenechali Američanům Bornholm jako základnu pro útok!" oznámil. "Právě tam přistávají letadla s námořní pěchotou, a výsadkové lodě míjejí Kodaň."

"A letadlové lodě?" zeptal se Stebnowski.

"Tři v Severním moři, dvě v Jaderském."

"Naše loďstvo?"

"Podle plánu se soustředí uje v Pomořanském a Gdaňském zálivu. Odkryli jsme střední pobřeží."

"Odkryli?" užasl jsem.

"Proti takové technické převaze nejsme schopni bránit celé pobřeží, proto jsme se soustředili na ty jeho části, kde máme příznivé terénní podmínky."

"Necháte je tedy vylodit."

"Hodláme vydat Kolobřeh bez boje," odvětil Stebnowski. "Přijmeme boj v hloubi země a zbytek závisí na vaší teorii."

"Raději se vraťme k našim tankům," ozval se Jankowski. "Musíme ještě projednat záležitosti spojení a zásobování."

"Žádné spojení nebude," odpověděl jsem. "Postačí možnost předávat rozkaz k útoku jednotlivým skupinám. Dá se to zajistit i při rušení?"

Moraszczyk opět vyšel z pokoje a Jankowski přikývl.

"Všechny frekvence se nedají přehlušit, není to tedy problém. Ale bylo by dobré mít trvalý zdroj informací z bojiště."

"Tak tam pošleme novináře," řekl jsem. "Co nejvíc televizních štábů z neutrálních zemí. Dát jim všechny potřebné propustky."

"To je nápad," přiznal Stebnowski a vstal. "Zařídím to." A také vyšel z pokoje.

Překvapeně jsem pohlédl na Jankowského. "Kam šli?"

"Informovat generální štáb," odvětil generál. "Jistě prominete, že jsme vás nepustili do centrály. Někteří naši konzervativní kolegové by mohli dostat mrtvici. Pak je tu ještě záležitost profesionality. Vaše nápady je třeba přeložit do hermetického jazyka rozkazů a u toho nechceme mít civilistu, mimo jiné s ohledem na vojenské tajemství. Ostatně by tam bylo příliš těsno."

"Těsno?"

"Nejsme jediná konzultační skupina," oznámil Jankowski. "Oddělení elektronického boje zlákal maniaka pres počítačové viry a velitelství letectva několik hošanů z... Nejde o to z jakých novin. Doufám, že se neurazíte."

"Kdepak, je to docela zajímavé."

V tom okamžiku se vrátil Moraszczyk.

"Už máme strategické plány Američanů," sdělil krátce a hned vysvětlil: "V rámci posledních kádrových změn povýšil náš člověk ve Washingtonu."

"Co jsem říkal..." broukl Jankowski.

"Nehodlají dobýt celé Polsko, ale pokořit a zesměšnit naši armádu," pokračoval Moraszczyk. "Vycházejí z předpokladu, že když nám dají ukázkovou facku, plus propaganda, plus hospodářské sankce, Vůdce státu podá demisi a vypíše svobodné volby. Jejich masmédia už vytrubují o pouťové střelnici a lovu na polský režim."

"Takže použijí všechna zařízení nejnovější generace?" zeptal jsem se.

"Souhlasí," odpověděl Moraszczyk.

"A jak na tom jsme my?"

"V průměru o jednu generaci pozadu," odpověděl Jankowski. "Něco máme na světové úrovni, ale to můžeme použít až v rozhodující chvíli. Zbytek se hodí jen k obraně a asi jedna pětina pouze jako pohyblivé terče."

"Čili dodržujeme staré dobré tradice zářijové kampaně," shrnul jsem zachmuřeně.

Jankowski se otočil k Moraszczykovi.

"Kudy půjdou?"

Plukovník rozložil na stole štábní mapu severního Polska.

"Přistanou někde na východ od Kolobřehu, ale určitě pod jezerem Jamno," ukázal. "Přesné místo výsadku ještě neurčili. Potom se oficiálně vypraví na Varšavu, ale fakticky nechtějí dál než do Bydhoště. Myslí si, že do té doby realizují všechny politické cíle."

"Polsko je velké," broukl jsem. "Vrazit sem takový klín je pro ně riskantní."

"Právě proto využijí veškerou technickou převahu," odpověděl Moraszczyk. "Postarají se, aby se k nim na dostřel nedostala ani myš..." Ustal, protože se otevřely dveře a dovnitř se vecpal Stebnowski s vozíkem, na kterém bylo šest televizorů.

"Tohle všechno je potřeba zapojit a nastavit na různé kanály."

"Neměli bychom to svěřit technikům?" zeptal jsem se.

"Vojenské tajemství," odpověděl generál. "Čím méně lidí vás uvidí, tím líp."

Za čtvrt hodiny začala televizní mozaika v koutě pokoje fungovat, prozatím s vypnutým zvukem. Všichni čtyři jsme se sklonili nad mapou.

"Hlavní síly našich tankových vojsk jsme rozmístili v Noteckém a Bydhošťském pralese a Tucholských Borech," oznámil Stebnowski.

"Hlavní pancéřová bitva tedy proběhne v Krajenském Pojezeří," usoudil jsem.

"Víceméně," souhlasil Jankowski. "Do té doby povedeme minovou válku a obranu malými pohyblivými oddíly v terénních automobilech. Soustředili jsme je v lesních komplexech u Bialogardu."

"Co můžeme doopravdy dělat?" otázal jsem se.

"Doopravdy?" odvětil Stebnowski. "Svést jednu vítěznou bitvu a maximálně ji politicky využít. V boji s tak silným protivníkem nemůže naše armáda vzdorovat déle než měsíc. Dlouhodobá válka s USA nepřichází v úvahu, na to máme příliš slabý hospodářský potenciál."

"Zkrátka musíme prolézt uchem jehly a přitom ani nevíme, jestli jsme velbloudi," shrnul jsem.

"Souhlasí," řekl Jankowski, "a proto počítáme s tím, že nám v tom pomůže vaše teorie."

"Co si myslíte o rozmístění tankových čet v lesích podél řek Brdy a Gwdy?" zeptal se věčně Stebnowski. Pohlédl jsem pozorně na mapu.

"Souhlasím," přikývl jsem. "V Krajenském Pojezeří je málo lesů, Američané se tedy nebudou bát tam vlézt."

"Zbývá ještě problém zásobování," připomenul Jankowski.

"Když jde o jednu bitvu, postačí, když každý tank vyrazí do boje s plnou polní," odpověděl jsem. "Lze

doplňovat palivo v místech soustředění?"

"Ano, ale to nestačí. Musíme najít ještě nějaký jiný způsob," prohlásil rozhodně Stebnowski. "Vaše teorie vylučuje průběžné zásobování bojujících vojsk."

"Vůbec ne! To bylo ve čtvrtém článku, který nestačil vyjít. Stačí rozvézt sud benzinu a několik nábojů do jednotlivých zemědělských usedlostí. Naše tanky budou doplňovat palivo při průjezdu každou vesnicí. Snad můžeme počítat s vlastenectvím?"

Stebnowski sraštil obočí.

"Je třeba hned začít," oznámil a spolu s Jankowským vstali.

"Jsou zaměřovače rádiového šumu už namontovány na všechny tanky?" zeptal jsem se.

"O to jsme se postarali v první řadě," řekl Stebnowski.

"Také je nezbytné zachovávat rádiový klid až do okamžiku přímého styku s nepřítelem. Naši mají lokalizovat protivníka a čekat na rozkaz k útoku. Čty budou mezi sebou udržovat kontakt zrakem."

"To zajistíme," ujistil Jankowski.

"A ještě něco. Letecká podpora. Co je s ní?"

"Tanková vojska ji obdrží až na začátku střetnutí. Do té doby ponecháme Američanům naprostou převahu ve vzduchu," řekl Stebnowski.

"Nejlepší letadla jsme ukryli stejně dobře jako tanky," dodal Jankowski.

Oba generálové spěšně vyšli z místnosti. Zůstal jsem sám s Moraszczykem, který vytáhl krabičku s praporky na špendlicích a začal jimi zdobit mapu.

"Stará metoda, ale spolehlivější než nejlepší počítač," usmál se. Potom si zajistil přímé telefonní spojení s generálním štábem, nasadil si sluchátka a přestal reagovat.

Čas míjel. Hleděl jsem, jak praporky na mapě začínají vykreslovat jakýsi pytel obklopující Krajenské Pojezeří z jihu, východu a západu.

O dvě hodiny později náhle zhaslo světlo.

"Už to začalo," řekl Moraszczyk do tmy. Chvilí mlčel a potom dodal: "Právě bombardovali elektrárny Turow, Kozienice a rafinerii v Plocku. Hned zapojí havarijní napájení."

Něco takového jsem sice očekával, ale přesto se mi sevřelo hrdlo. Za minutu se opravdu rozsvítilo a televizory začaly fungovat. Moraszczyk ztuhl se sluchátky přitisknutými k uším.

"Nancy právě vydal ultimatum," řekl po chvíli. "Poskytuje nám čtyřicet osm hodin. Útok na elektrárny měl zdůraznit závažnost tohoto prohlášení..."

Oba jsme se otočili k televizorům. Dvě západní stanice ukazovaly hořící Plock, jedna zničené generátory elektrárny Turow, na zbývajících obrazovkách trůnila otcovsky ustaraná tvář prezidenta Nancyho.

"Tlačí na Němce, aby se připojili k hospodářským sankcím a zpřístupnili Američanům Rujanu," hlásil Moraszczyk. "Kancelář Halentz otálí a vymlouvá se na historické reminiscence."

"Američané nastavují krk za Rusko a my za Němce. Prima guláš!" souhlasil jsem.

Celý příští den nedošlo k novému útoku. Televizní stanice ukazovaly oddíly americké pěchoty soustředěující se na Bornholmu, nakládání výsadkových člunů a vlastenecké manifestace v polských městech. Komentáře hovořily o hlubokém zmanipulování naší společnosti, občas se ukázal polský tank zamaskovaný v křoví. Američtí vojenští experti demonstrovali v televizi nejnovější zbraňové systémy a vysvětlovali, proč se žádnému americkému vojákovi v Polsku nic nestane.

Jankowski ani Stebnowski nepřišli ani jednou. Seděl jsem sám s Moraszczykem, který zaujat svými vlaječkami byl jako partner pro diskusi nepoužitelný. Ukázalo se, že k našemu pokoji přiléhá velice dobře vybavené apartmá. To byl veškerý prostor, ve kterém jsem se směl pohybovat. Podnosy s jídlem přinášeli v určenou dobu ke dveřím a Moraszczyk je odtud vyzvedával. Na rozdíl ode mě byl můj ochránce či lépe hlídač neustále vzhůru. Občas polykal nějaké tabletky.

Dvanáct hodin před uplynutím termínu ultimata nám Američané zlikvidovali televizní vysílače ve všech větších městech a rádiový stožár v Gabině.

"Nu což..." vzdychl těžce Moraszczyk.

Krátce potom se vrátil Jankowski.

"Zdá se, že budeme připraveni včas," oznámil. "Udělalí jsme všechno, co jsme mohli. Zbytek je v rukou

Boha a Chaosu."

Chaos nastal přesně v době příslibené prezidentem Nancym. Najednou zmlklo skoro celé radiové spojení, činné radary byly zničeny. Neví se, kolik amerických letadel se objevilo nad Polskem, ale rozhodně jich bylo dost k tomu, aby naše protiletadlová obrana zaznamenala několik úspěšných sestřelů. To vyvolalo úžas amerických masmédií, protože letadla byla neviditelná...

"Jakým zázrakem to dokázali? Stříleli naslepo?" zeptal jsem se Jankowského.

Generál se usmál.

"Myslím, že můžu prozradit vojenské tajemství. Ono totiž letadlo neviditelné pro radary a infračervené detektory lze vyhledat pohledem ze střechy. Několik amerických velitelů na to při plánování náletů zřejmě zapomnělo."

Aby oplatili toto nemilé překvapení, Američané perfektně odstřelili pomník varšavské Syrenky, načež začali systematicky ničit vojenské objekty na území západního Pomořanska. Nesmírně utrpělo tisíce maket z překližek a plátů, s grilem jako zdrojem infračervené. Potom protivník použil inteligentnější municí, která z neznámých důvodů začala v první řadě likvidovat smuteční vrby.

"Bod pro chlapce z rozvědky a oddělení elektronického boje!" oznámil Jankowski, když se přestal smát.

"To je jejich dílo?" zeptal jsem se.

"Ano. Podařilo se jim propašovat do počítačového katalogu cílů popis 'standardního maskování polského tanku'..."

Ještě větší legrace nastala, když po rutinním bombardování pláží mezi Kolobřehem a Sianožetami se začala vyloďovat neohrožená námořní pěchota. Greenpeace okamžitě vydala seznam endemických druhů rostlin a zvířat ohrožených americkým bombardováním a zahájila celosvětovou protestní akci pod heslem ochrany zdejších botanických rarit.

První vojenská překážka čekala na Američany teprve na trase Kolobřeh - Koszalin. Šťastnou náhodou byla na místě právě výprava švýcarské televize. Na pravé horní obrazovce v našem pokoji se objevil nejnovější model tanku typu Abrams. Vozidlo se obratně vypořádalo s terénními překážkami a právě přijíždělo k dálnici, když tu z příkopu vylezl jakýsi přerostlý pavouk. V průměru měl půl metru, stejnou výšku a trup připomínající šálek snad s deseti mnohačlánkovými nohama.

Neobvykle obratně přiběhl k tanku, vyskočil na pancíř, přitiskl se k němu a explodoval. O zlomek vteřiny později výbuch paliva a munice změnil Abramse v planoucí skořápku.

Nevěřil jsem vlastním očím. Mezitím se v zorném poli objevily další tanky a současně začaly z podzemí i křovin vylézat další samohodné miny. Na obrazovce se rozpoutalo peklo. Po několika náhlých skocích a zvláštním znehybnění obrazu švýcarští novináři odhodili kamery a utekli.

"Pavoučci si vedou docela slušně," řekl něžně Jankowski.

Chvilíčku jsem ze sebe nedokázal vydat zvuk.

"To jsou opravdu naši?" vydechl jsem konečně.

"Myslíte, že musíme být ve všech oborech třetím světem?" odvětil generál dotčeně.

"Ale kde jsme vzali tuto úroveň elektroniky?! O problémech krácejících robotů něco vím. K dosažení takové plynulosti pohybů a obratnosti je třeba procesor s nesmírnou integrací... zejména při takových rozměrech... Výroba procesorů nám nikdy moc nešla..." uvažoval jsem nahlas. "Od koho máme tu licenci?"

"Skutečně," přiznal Jankowski. "Párat se s křemíkem není naší silnou stránkou. Proto také pavoučky neovládá elektronika. Alespoň ne výlučně."

"Co tedy?"

"Vypreparovaný nervový systém pavouka sklípkana s roční zásobou výživy. Pokud se nemýlím, byl využit i dravý instinkt tohoto živočicha."

Oněměl jsem a potom mě zaplavila národní hrdost. Pekelně prima pocit.

Přestal být prima po spotřebování všech pavoučků, protože byla zatím vyrobena jen ověřovací série, takže americká armáda dorazila do Bialogardu. Tady se jí postavily naše obranné oddíly vybavené lehce pancéřovanými tarpany. Každý terénní automobil měl univerzální rampu protipancéřových a protiletadlových raket a pět vojáků. To bylo příliš málo k zastavení kolony nejnovější mutace Abramsů a obrněných transportérů. Naši chlapci ze sebe vydali všechno, z čehož americká televize ukazovala hlavně

střevo. Zřejmě proto, aby si vynahradili předchozí neúspěchy, Američané detailně servírovali hořící a rozmaširovaná těla polských vojáků. A měli z čeho vybírat. Bez vzdušné podpory byly dvě třetiny tarpanů zničeny dříve, než přijely dost blízko, aby zahlédli protivníka. Americké F-210 obrněné helikoptéry Patton postupně louskaly naše terénní automobily. Naštěstí ne docela beztravně. Kdosi za velkou vodou při pohledu na sestřelený vrtulník si prošel dějiny Polska, protože v komentářích se objevily první pochybovačné hlasy o bleskovém úspěchu operace Volání demokracie. Prozatím však byly izolované, Americký úder rozdrtil naše oddíly a vyčistil si trasu až do Štětína. Jenom jedna věc se jim nepodařila, totiž zesměšnit polskou armádu.

Nastal čas aplikovat mou teorii. Byl jsem už pátý den ve společnosti plukovníka Moraszczyka a jeho praporek na špendlicích. Od televize mi třesla hlava. Americké velení si dobře uvědomovalo, že v Krajenském Pojezeří leze do pytle utkaného z našich tanků, ale právě o to jim šlo. Hodlali přijmout bitvu za našich podmínek a ukázat nám, zač stojí americké hodnoty a protipancéřové střely. K posílení vzdušné obrany svých vojsk povolali na Severní moře ještě jednu letadlovou loď a posílili letadla na Bomholmu. Potom v klidu obsadili Czarne, Debrzno a pomalu se vydali dvěma kolonami k řece Noteči. Naše tanky rozmístěné v lesích kolem břhů Gwdy a Brdy nevypadaly nebezpečně. Americká letadla se je zpočátku pokoušela vyhledávat a ničit, ale na stromech sedící odstřelovači s ručními protiletadlovými bazukami jim ten nápad vytloukli z hlavy. Američané se tedy rozhodli zaminovat z ovzduší všechny cesty vycházející z lesů a nechali nás být. Vyšli z předpokladu, že Poláci budou muset nakonec vylézt z křoví a soustředit se, načež oni budou světu demonstrovat nové krásné polish jokes. Jen tak mimochodem, všechny americké zábavné programy se už několik dní bavily vtipy o opilých poláčcích a jejich rezavých tančících. Velice populární byla soutěž na téma "Co dělá polský diktátor v křoví u Noteče?" Vyslovovali to "noteka".

Zdálo se, že američtí štábní důstojníci zřejmě nečetli Senzace. Bohudíky! Když praporky s bílými hvězdami dorazily k Sepolnu, vrátil se Stebnowski. On i Jankowski na mě vyčkávavě hleděli.

"Co je s minami?" zeptal jsem se.

"Ženisté jich část odstranili," odpověděl Stebnowski. "Doufejme, že většina našich vozidel nebude jezdit po cestách."

"Začneme," pronesl jsem cizím hlasem.

Oba generálové vyběhli z místnosti.

Za čtvrt hodiny se nad Krajenským Pojezeřím objevily polské stíhací bombardéry. Místo bomb začaly shazovat stovky podivných balíků velikostí tlumoku. Každý z nich se po dopadu automaticky nafoukl do tvaru tanku. Malý elektrický motorek zajistil, že se maketa okamžitě rozjela, přičemž infrazářič a generátor magnetického pole předstíraly, že má spalovací motor a pancíř.

"To je nápad těch hošanů z velitelství letectva," sdělil Moraszczyk.

Za tři minuty zakryla oblohu americká letadla. Přiletěly další polské eskadry. Ze země to vypadalo trochu jako ohňostroj. Najednou se na jednom televizoru objevilo tvrdé porno. Teprve po chvíli ke mně pronikl hlas moderátora vysvětlující, že z neznámých důvodů už několik minut právě tento obraz vysílá americký špionážní satelit nad bitevním polem.

"Další bod pro chlapce z elektroniky," konstatoval Moraszczyk. "Určitě největší úspěch od doby rozluštění japonského kódu! Navíc je nač koukat..."

Při pohledu na slečnu prožívající každou půlminutu orgasmus jsem si řekl, že teď musíme uspět!

Potom přišel Jankowski se zprávou že brzy odstartují na bojiště naše nejlepší letadla - Skorpiony první a druhé generace.

"Copak nám zůstala ještě nějaká letiště?" otázal jsem se udiveně.

"Většina," odpověděl klidně generál. "Pro tuto příležitost jsme měli připravené plovoucí startovní pásy ukryté dočasně pod vodou některých jezer."

Minutu poté CNN oznámila, že američtí informatici konečně rozlouskli případ s vrbami a odstranili vadný soubor z katalogu cílů. Největší problémy jim dělala skutečnost, že tento soubor měl určité vlastnosti počítačového viru. V každém případě už bylo po všem a myslící střely nabyly účinnosti.

Vlajčky označující čtyři našich tanků se přemísťovaly naprosto chaoticky. Moraszczyk nespouštěl

pohled z televizorů. Jedním uchem poslouchal komentáře, druhým zprávy hlavního štábu. Vrátil se Stebnowski. Řekl, že všechny rozkazy byly už vydány a zbývá jen čekat. Usedli jsme a pohlíželi na mapu.

Zdálo se, že jsem všechno zvorál. Zatímco vlaječky s bílými hvězdičkami se zformovaly do obranných řad, naše kolem nich kmitaly jako pyl pana Browna. Avšak najednou se v tom chaosu začal rýsovat řád. Červenobílé vlaječky se složily do podoby prstence obklopujícího americké pozice. A potom se ten prstenec přeměnil v nejkrásnější fraktál světa! Pokud to Moraszczuk stačil zaznamenat na mapě, jednalo se o klasický větvenatý fraktál. Od jiných fraktálů se lišil jen tím, že se formoval naopak, od okrajů do středu. A středem krystalizace byly americké obrněné kolony!

Komuniké začala hovořit o "rostoucí síle a přesnosti polských útoků". Moraszczuk zoufale hledal v tabulkách názvy městeček a terénních orientačních bodů. Polské tanky po vstupu do bojového prostoru přerušily rádiový klid, což zvýšilo šum v éteru a tam urychlilo i růst pancéřového fraktálu. Vynechání etapy koncentrace vojsk vedlo k prodloužení doby reakce na odkrytí a zničení cíle v americkém systému velení. Satelit ládující do štábních počítačů porno ten čas ještě prodlužoval. Mezitím se lavinově rozvíjel fraktálový nápor. Americké centrum řízení, svou podstatou vyvolávající největší rádiový hluk, bylo napadeno nárazem ze všech stran. Volné skupiny polských tanků, zdánlivě nestojící za řeč, se nějakým zázrakem přímo před nosem Američanů spojovaly v pancéřové pěsti. Tedy, zázrak to byl pro ně. Několik komentářů použilo dokonce slovo "magie". Pak se začalo vyskytovat pořád častěji... Ve štábu na Bornholmu na magii nevěřili. Proto víc než polovina amerických letadel účastnících se bitvy hledala prostor soustředění polských tankových vojsk.

Tři hodiny po zahájení protiútoků to v trojúhelníku Wiecork - Wysoka - Naklo nad Notečí vřelo jako v kotli čarodějnice. Na mapě polský fraktál systematicky požíral americké pozice. Námořní pěchota se bila s profesionalismem sobě vlastním, ale nedokázala si poradit s tím, že pokaždé, když se nějaký oddíl začal rádiem dožadovat podpory, nejčastěji místo posíl přijely polské tanky a to z nejméně očekávaného směru.

Přesto se tvrdě bránili a jejich převaha ve vzduchu byla stále citelnější. Naše Skorpiony odpadly úděsně rychle a víc jsme jich neměli. Své také dělal rozdíl úrovně válečné techniky. Boj se protáhl do soumraku a pokračoval i v noci. Když se už zdálo, že si přese všechno rozbijeme hlavu o zeď, ta se náhle zhroutila. Ve dvě v noci americké centrum velení přestalo vysílat. Bitva se začala přesunovat na sever. Ustupovali! Na úsvitu vstoupily do boje zbytky našich vojsk od Bialogardu. Byly příliš slabé k uzavření prstence obklíčení, ale Američané se svým dezintegrováním způsobem velení a děravým spojením se nedokázali přeskupit. Jejich rozbité oddíly, unikající z notečského kotle, se při setkání s odporem cestou k moři zastavily a začaly se dožadovat letecké evakuace. A opět se místo dopravních helikoptér často objevily polské tanky. U Czeluchova naše T-85 a jejich vrtulníky dorazily současně. Vedlo to k celé řadě pohoršujících scén podobných evakuaci Saigonu před čtyřiceti lety. Miloučkový pohled na Američany, jak odhazují vyzbroj a mizí ověšení na helikoptérách jako hrozny.

Tam, kam pomoc nedorazila včas, se američtí vojáci začali vzdávat. Jejich první dotaz po složení zbraní zněl: "Jak jste to udělali?" Někteří v šoku opakovali dokola, že je nemožné, aby americká technika selhala. Pro ty bylo třeba rychle zajistit psychoterapeutickou pomoc.

Kolem desáté ráno ustal vzdušný boj a začalo zemětřesení ve Washingtonu. Dopolední informační servisy ukazovaly bez přestání hořící Abramsy a kolony amerických zajatců. Redakce zaplavily telefonáty diváků dožadujících se přerušení tohoto katastrofického filmu a skutečných zpráv z Polska. V Kongresu se probudili republikáni a jeden z nich připomenul, že Kosciuszko měl také titul Vůdce státu. Prezident Nancy údajně dostal těžkou chřipku.

V Evropě Rada starších z Bruselu schválila rezoluci konstatující, že porážka Američanů byla nanejvýš nespravedlivá. Britský ministr zahraničních věcí vyrušený novináři od ranního čaje blábolil o polsko-americké mírové hranici na Noteči. Hned potom BBC ohlásila senzační přenos z polského velitelského centra, které použilo alternativní metody řízení vojsk...

Na obrazovce se objevila štábní místnost s mapou Krajenského Pojezeří rozloženou na stole, nad kterou se sklánělo několik ztřeštěnců s proutky a kyvadélky, kteří se tvářili moudře. V koutě seděl černě oblečený chlapík s očima vytržštěnými jako při chronické zácpě a postupně zapichoval dlouhé špendlíky

do voskového modelu nejnovějšího typu Abramse. U zdi poskakoval šaman v chlupatém oděvu a rytmicky bušil chřestítkem do vlastní hlavy. Kolem tohoto panoptika kroužilo několik generálů. Když jim některý "expert" začal něco vysvětlovat, vážně příkyvovali.

"Co je to, k čertu?" nevydržel jsem.

"Snad si nemyslíte, že jim opravdu povíme, jak jsme to udělali?" odvětil Stebnowski. "Jen si pomyslete," usmál se, "kolik specialistů New Age bude nyní muset zaměstnat Pentagon? To je lepší než bombardování..."

"No tohle!"

"Samozřejmě spoléháme na vaši naprostou diskrétnost," dodal Jankowski. "Tohle v Senzacích nemůžete popsat."

"Samozřejmě. Mohu už domů?"

"Ještě není konec," řekl Stebnowski.

Skutečně, ještě nebyl konec. V šestnáct hodin pět minut vypovědělo Polsko válku Dánsku za účast při agresi. Za čtvrt hodiny tři naše stíhací bombardéry zaútočily na Kodaň. Dva přesně zasáhly centrálu řízení pouličního osvětlení. Třetí bombardoval pivovar Tuborg. Bohatá pěna vytékající z oken hořícího pivovaru podle komentářů udělala na domorodce nemenší dojem než atomový hřib. Supermoderní centrála řízení pouličního osvětlení, založená na logických procesorech, zasažená čtyřmi raketami, dostala naprostou schizofrenii. Pouliční ruch v Kodani i na celém Zélandu byl ochromen. Přesným a svědomitým Dánům se zhroutil svět.

Aby se polská letadla vyhnula střetu s americkými, na zpáteční cestě se ukryla v německém vzdušném prostoru nad Uznamem a Rujánou. Němci reagovali na ten incident diplomatickou notou napsané tónem mírné domluvy.

"Jo, jo, jen aby to bylo naposledy..." napodobil Stebnowski perfektně pivní baryton kancléře Halentze. Dánská protiletadlová obrana byla zaskočena, protože v šestnáct hodin obsluha radarů skončila práci a šla domů. Americký satelit dál vysílal třicetivteřinové porno a přiváděl zámořské elektronické specialisty na sebevražedné myšlenky.

Je třeba poctivě přiznat, že jsme se přepočítali, pokud jde o dánskou královnu. Důstojná stařenka osobně převzala velení armády a za několik hodin udělala z města bláznů, jakým se stala Kodaň, opět hlavní město. Zmobilizovala všechno, co bylo po ruce, a obrátila se o pomoc na spojence z NATO. Bohužel to dopadlo tak, že tím, čím mohla královna disponovat, byly dvě homosexuální výsadkové brigády, lesbická a gayovská. Ta druhá šest hodin po vyhlášení poplachu měla už šedesátiprocentní úbytek funkčních míst v důsledku dezercí. Lesbická brigáda se dostavila kompletní, ale hodlala vyrazit do boje jen pod podmínkou, že bude vybavena atomovými bombami a prvním cílem bude Varšava. Mezitím Němci mlčeli, kdežto Francouzi reagovali masovými demonstracemi pod heslem "Nechceme umírat za Kodaň". Ruská mafie splnila své hrozby a prodala plutonium do Pákistánu, takže Američané se okamžitě přestali zabývat problémem demokracie v Polsku. Když vyšlo najevo, v zájmu koho ve skutečnosti američtí chlapi nastavovali krk u Noteče, Kongres pod nátlakem veřejného mínění zakázal Nancymu jakoukoli bojovou činnost v Evropě. Vyšplouchnutí Dánové zůstali sami a začali intenzivně uvažovat, kdo a proč je vlastně zapsal do NATO? Nakonec souhlasili s německým zprostředkováním urovnání konfliktu s Polskem.

"Neudělali jsme to nejhůř," mrkl jsem na Stebnowského. "Američané dostali po pazourech, celé NATO nestojí za řeč, a jediným státem, který má Evropě co říct, jsou Němci. O to nám šlo?"

"Nemá cenu plakat na rozlitém mléce," odpověděl generál. "Musíme si zvyknout. Snad si nemyslíte, pane Tomaszewski, že to, co bylo doted, potrvá věčně? Historie nikdy nekončí."

Varšava, leden 1995

přeložil Pavel Weigeill